

11244

202

11244

A SZÉLHÁMOS

* Farkó Pál regénye * 202

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

11.244/202

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR	
Növedéknapló	
1935	év 3221.sz.

A SZÉLHÁMOS

REGÉNY

IRTA
FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A fődelet Faragó András készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.00 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Gergely László homlokát kiverte a verejték, mikor elolvasta a szakértők egyöntetű véleményét:

Az Illés Géza mérnök eljárása szerint készült orsónélküli szövőgép az eddigi gyártási módszer körülbelül negyven százalékkal gyorsítja meg és anyagban huszonkét százalék megtakarítást jelent!

Gergely teljesen meg volt semmisítve.

— Oh én hat ökörl! — mondotta kétségbeesetten.

Felesége, aki a dolgozószobában kalappal a fején állt és csak arra várt, hogy gyorsan száz pengőt kérjen különböző bevásárlásokra, meglepetten nézte férje rendkívüli felindulását.

— Mi bajod, mért vagy ennyire magadon kívül?

— Tönkre mentünk! És a saját ostobaságomból! — tette hozzá homlokát öklözve. — Te persze ezzel nem törödsz. Itt állsz a nyakamon, a szabónódhoz akarsz menni, mialatt a talaj inog a lábunk alatt!

— Tudtommal a gyár kitűnően megy... legalább is azt mondtad...

— De mi lesz ezentúl? Teljesen Illés kezében vagyunk!

— Az osztálymérnök kezében?

— Igen. Akit én juttattam kenyérhez, aki az én gyáramban keresett pénzen folytatott titokban kísérleteket és most, ha kedve van, kicsavarhatja a nyakamat.

— De hát mit csinált?

— Kitalálta, hogyan lehet fele idő alatt kevesebb anyaggal ugyanazokat a textilárúkat előállítani, mint amelyeket mi gyártunk. Néhány nap előtt érkezett le a szabadalmi hivatalból a pátense. Szakértőkkel megvizsgáltattam és azok mindenben igazolták a találmány nagyszerűségét. Az egész textilszakmában új korszak kezdődik. Minden pénz Illés zsebébe fog folyni...

— Vedd meg tőle a szabadalmat!...

Gergely keserűen legyintett:

— Köszönöm a jó tanácsot. Kissé megkéstél vele. Fantasztikus összeget kínáltam neki. Többet, mint amennyi pénzem egyáltalán van. Nem tárgyal velem. Ez a hála...

— Nem fogad el pénzt?

— Nem. Persze, könnyű neki. Mért osztozzon velem, mikor egyedül is annyit kereshet, amennyi csak belé fér...

— Mondd, van neki már most is pénze?

— Honnan volna? Egy fillérje sincsen.

— Akkor mégis csak társulnia kell valakivel. Valahonnan elő kell teremtenie a gyár építéséhez, berendezéséhez szükséges tőkéket.

Gergely meglepetten nézett feleségére.

— Hm, ebben teljesen igazad van.

— Akkor hát arról van szó, hogy csak éppen veled nem akar társulni! Összevesztél vele?

— Ellenkezőleg, mindig a legjobb viszonyban voltunk... Azaz... izé... persze néhányszor kért fizetésemelést, amit nem adtam meg. De, kérlek, hová jutnánk, ha az alkalmazottak minden pillanatban fizetésemelést, meg különböző címen jutalmakat kérhetnének? A mai állásnélküli világban örüljön az a mérnök, akinek egyáltalában kenyere van. Hányan mennek közülök villamos kalauznak, meg napszámosnak. Ezért nem haragudhat rám. Minden főnök ilyen... Most persze egészen más a helyzet. Bizonyos vonatkozásban társak lennénk...

— Ezt is megmondtad neki?

— Igen. De erre sincsen kedve...

— Hát akkor mégis csak nekem van igazam!
— kiállotta diadalmasan Gergelyné.

Gergely elhülve nézett feleségére.

— Miben van neked igazad?

— Abban, amit már másfél éve látok. Illésnek nagyon tetszett Lili!

— A lányunk?

— Úgy van. Nem azért dühös, mert nem emelted a fizetését, hanem azért, mert nem hívtuk meg soha a zsúrijainkra és mert nem engedtük, hogy Lilivel tenniszezzen, meg vikendezzen...

— Azonnal rendezzünk estélyt... még ezen a héten és meghívjuk. Lili mellett fog ülni.

Gergelyné gúnyosan legyintett:

— Késő!

— Mért volna késő?

— Mert Illés közben beleszeretett egy másik nőbe...

Gergely megütközve nézett feleségére.

— Ejnye, de be vagy avatva a mérnök úr dolgába!

— Hja, én nem vagyok olyan rövidlátó, mint te. Én minden számbavehető partiképes férfit figyelemmel kísérek. Erre különben nem is volt szükség. Lili mesélte, hogy látta Illést az egyik színházban egy feltűnően szép, elegáns hölgy társaságában...

— Szóval nőket vitt a színházba és fizetésemelést kért...

— Azért, mert az alkalmazottad, nem szólhatsz bele privátéletébe és különben is most nem erről van szó! — válaszolta éles hangon és idegesen Gergelyné.

— Persze, Liliről van szó, aki mindennek az oka. Elvégre mért nem volt egy kissé barátságosabb Illéshez? Olyan sokba kerül egy lánynak, ha rámosolyog egy fiatalemberre, aki az apja gyárába van alkalmazva? De persze, mit törődök ti a gyár érdekeivel. Most azután vehetem a koldusbotot, vagy főbelőhetem magamat...

A mama nem vette ennyire tragikusan a dolgot.

— Talán még nincsen későn! — mondotta.

— Elvégre Lili még nem ment férjhez és Illés sem vezette oltárhoz azt a fekete hölgyet. Talán nem is szereti. Csak vigasztalódní akart, mert Lili kosarat adott...

— Kérlek — mondotta Gergely — azonnal beszélned kell Lilivel. Meg kell magyaráznod neki, hogy miről van szó...

Az anya aggodalmasan csóválta a fejét:

— Baj lesz... ismered a lányunkat. Fejes, szeszélyes, elkényeztetett. Hát persze, te neveltetted ilyenné. Te tömted pénzzel. Nekem persze minden fillért ki kellett harcolnom...

Gergely majdnem a bőréből ugrott ki. Felháborította, hogy most, mikor ilyen nagy bajban van, cserben hagyja a családját. A felesége és a leánya, akikért küzdött és akikért egész életét feláldozta.

— Azt szeretném látni! — kiáltotta vörösen a haragtól. — Kő kövön nem marad ebben a házban, ha nem engedelmeskedtek!

Ebben a válságos pillanatban nyílt ki az ajtó és angyali ártatlansággal, mosolyogva dugta be a fejét Lili.

— Kezét csókolom, apuska! Mi az, anyukám, miért nem jössz? Már egy órája várlak!

— Kérlek Lili — mondotta Gergely és a torka kiszáradt az izgalomtól — nagyon komoly ügyben szeretnék veled beszélni. Azt hiszem, hogy nem panaszkodhatsz rám, olyan apa voltam, aki minden kívánságodat teljesítette. Most kivételesen azt szeretném, ha te bizonyítanád be, hogy megértő, okos lány vagy...

— Apus — kiáltotta rémülten Lili — te férjhez akarsz adni!

— Igen! De ez csak természetes. Elvégre huszonegy éves vagy és olyan férfiről van szó...

— Engem egy férfi sem érdekell — kiáltotta szenvedélyesen Lili. A mama pedig olyan pillantást vetett a férjére, mint aki azt mondja: no, úgy-e előre megmondtam!

Gergely azt hitte, hogy menten megüti a guta.

— Micsoda hisztériázás ez? — kiáltotta olyan dühösen, hogy Liliben megfagyott a vér és riadtan nézett apjára. Még nem látta ilyen ingerülten.

Sírva fakadt és zokogva kérdezte.

— De hát mit akartok tőlem? Mért akartok boldogtalanná tenni?

Gergely már fuldokolt a dühtől. A feleségének intett.

— Kérlek, beszélj hát, nyisd ki te is a szádát, magyarázd meg...

Gergelyné megvető pillantást vetett férjére, azután gyengéden megsimogatta síró lánya fejét:

— Ugyan szívem, mért volna olyan szörnyű, hogy férjhez akarunk adni? Nem púpos, nem sánta, egészen csinos férfi az illető...

— De nekem senki sem kell...

— Értsd meg: milliomos leszell!

— Nekem nem kell pénz!

— Persze — ordította böszén Gergely — nem kell pénz, mert ad a papa úgyis. De ennek vége. Érted. És egyáltalában, mit jelent ez? Mért nem akarsz férjhez menni?...

— Mert szerelmes vagyok! — bögte Lili.

Gergely és Gergelyné egymásra néztek. Ez volt a katasztrófális pillanat, mikor úgy látszott, hogy minden összeomlott. Erre egyikük sem számított.

Gergelyné tért először magához.

— Nem igaz ... mondd, hogy hazudtál! —
dadogta ijedten. — Nem hiszem, hogy az én
gyermekem ilyen kétszínű legyen. Hogy ilyen
fontos dolgot eltitkol az anyja előtt, akinek egész
élete csak abban állt, hogy feláldozza magát ér-
ted! Hány meghívást, mulatságot mondtam le
miattad. Nem mentem a Földközi-tengeri útra
sem, mert te éppen az érettségidre készültél és
nem akartam fájdalmat okozni neked. És te el-
tagadtad, hogy szerelmes vagy!

— Ki az az ember? — kiáltotta szinte topor-
zékolva Gergely.

— Nem mondom ... nem mondhatom! —
zokogta Lili.

Gergelyné ránézett az urára.

— Hallod, ha így ordítasz, csak nem örült,
hogy megmondja? Úgy beszélsz, mintha az ille-
tőt egyenesen fel akarnád nyársalni.

Gergely erőt vett magán. Ő is oda ment Lilihez
és a másik oldalról kezdte simogatni.

— Szivecském, édes kis lányom, nem akarlak
én boldogtalanná tenni. Ellenkezőleg, azt szeret-
ném anyáddal együtt, hogy minél gondtalanabb-
nak lássunk. No, légy bizalommal szüleidhez és
mondd meg, hogy kit szeretsz? ...

De Lili még szörnyűbben sírt. Úgy bőgött,
mintha elevenen nyúzták volna.

Ez az éktelen sírás egészen megzavarta Ger-
gelyt.

— Hát most már elég ... Érted? Elegendő volt!
Ne üvölts! Senkisémet nyúlt hozzád egy újjal sem.

És az fog történni, amit én akarok... Kivéve, ha meg akarod gyilkolni az apádat és az anyádat. Ha tönkre akarsz tenni bennünket... Mert erről van szó... Most nem akarok bővebben magyarázkodni. Elég, ha annyit tudsz, hogy a gyárat csőd fenyegeti és semmi sem mentheti meg, csak a te házasságod. Ha ahhoz mégysz fel, akit kiválasztottam számodra. Remélem, annyit csak megérdemlek, hogy bárki is az illető hajlandó vagy szóba állni vele, megnézni...

Lili kissé magához tért. Az apja szavai megremítették. Bármennyire fiatal volt, mégis csak volt benne asszonyi ravaszság és villámgyorsan cikkázott át agyán, hogy hadd jöjjön hát az illető, majd a szemébe néz és módot talál arra, hogy kiábrándítsa...

Közben Gergely már tárcsázta is az épület gyári részébe szóló házi telefónt. Lili csak annyit hallott:

— Kérem, mérnök úr... azonnal várom!

A mama közben csókkal halmozta el.

— Ne sírj arany virágom és puderezd be egy kicsit az orrodát, egészen vörös lett a sírástól.

De Lili csak azért sem akarta, hogy csinos legyen. Minél csúnyább, annál jobb. Nem akar ő senkinek sem tetszeni...

Az ajtó kinyílt és Illés Géza lépett a szobába. Lili majdnem elvágódott meglepetésében. Illés arcán is óriási meglepetés látszott.

— Kedves barátom — mondotta mézédességgel Gergely — nem volna ma este szabad ideje? Páholyunk van az operában és szeretnénk, ha

velünk jönné. Egyről-másról beszélni akarok magával és azt hiszem, majd előadás után, vacsora közben eldiskurálhatunk...

Lili csak most kezdett kissé magához térni. Alig tudott levegőt szippantani a nagy meglepetéstől.

— Kérlek... dadogta — te Illés mérnök urat gondoltad?

A papának szörnyen kínos volt ez a nyíltan feltett kérdés. Hogyan lehet valaki ilyen rémesen tapintatlan? Hiszen ezzel mindent elrontott...

De a következő pillanatban Lili kacagva ugrott a mérnök nyakába és össze-vissza csókolta. Nevetett, alig leheletet bírni vele és Illés boldog elámulással viszonzozta Lili csókjait.

— Mi ez? Mi történt? — hüledezett a mama.

— De hiszen Géza az, akit szeretek és titokban már régen eljegyeztük egymást! — kiáltotta újongva Lili.

A papa kimerülten roskadt a karosszékre. Erre a főnyereményre nem számított.

II.

— Halló, maga az Märy?

— Igen, én vagyok!

— Óriási újság! Győzelem! Tíz perc előtt adta rám Gergely papa és Gergely mama az áldását. Lili a menyasszonyom!

— Ez szóval azt jelenti...

— Hogy nincsen többé szükségem értékes szolgálatára. Igazán, végtelenül hálás vagyok mindazért, amit érdekemben cselekedett. Ami pedig a tiszteletdíjat illeti...

— Azért személyesen fogok jelentkezni egy, órán belül.

— Rendben van. Üljön taksziba. Várom!

Illés letette a hallgatót és borotválkozni kezdett. Este együtt mennek menyasszonyával az operába. Mire Märy ide ér, éppen befejezheti ezt a kis szépészeti műveletet.

Vidáman füttyörszgetett. Nagyon meg volt elégedve a világgal. Hiába, vannak még emberek, akikkel olyan csoda történik, akár a regényhősökkel.

Félóra múlva becsöngetett Märy.

Feltűnően szép, elegáns, diszkrét eleganciával öltözködő fiatal asszony volt.

— Gratulálók! — mondotta mosolyogva már a küszöbön és néhány virágszálat nyújtott át. Hát hogyan történt?

— Magam sem tudom. Megérett, mint a barack vagy a körte és az ölembe hullt a nagy szerencse. De ebben kétségtelenül magának is része van. Pompás ötlet volt, elterelni a szülők gyanúját és kissé féltékennyé tenni Lilit. Kétségtelen, hogy ezért is siettette szülei elhatározását. De mondja Märy, mikor és hogyan jutott magának eszébe ez a mesterség?

Märy nevetett.

— Ez onnan van barátom, hogy túlságosan ismerem az embereket. Elvált asszony vagyok.

Fiatál, szép. Tehetek én, amit akarok, élhetek úgy, mint egy szent, mégis egészen bizonyos, hogy a hátam megett kipletykáznak. Ha csak rá nézek egy férfire, meggyanúsítanak. Gondoltam, ha már így vagyunk, legyen legalább valami hasznom belőle. Hát nem igaz?

— Természetesen!

— Szóval gondolkozni kezdtem és rájöttem, hogy gyakran van szükség olyan nőkre, akik segítenek a közvéleményt megtéveszteni. A lovag szándékosan szép, érdekes nő társaságában mutatkozik, de csak azért, mert el akarja a gyanút terelni az igaziról. Alibit igazol vele. Erre a célra igazán nem lehet nálam alkalmasabbat találni... Tudok reprezentálni, kész siker megjelenni társaságomban. Már megtörtént néhányszor, hogy az urak, akik csak alibi hölgynek szántak, végül komolyan belém szerettek és boldogan szakítottak volna kedvemért titkos szerelmükkel... De hát erről nálam szó sem lehet. Engem még megcsókolni sem lehet. Én csak kompromittáltatom magamat és ezért felveszem a tiszteletdíjamat...

— Igen... köszönöm... parancsoljon, már előkészítettem, benne van ebben a borítékban...

Märy átvette a duzzadt borítékot és táskájába csúsztatta. Kissé keserűen mosolygott. Illés észrevette ezt.

— Ha meggondoljuk — mondotta vontatva — tulajdonképpen mégis csak kényes mesterség a magué. Állandóan más férfivel kompromittáljuk. Ha továbbra is űzi ezt a mesterséget, végül is ki veszi majd újra feleségül?

— Ugyan — legyintett Märy — ha megfelelő hozományom lesz, úgy ez nem probléma többé. Végeredményben egyetlen foglalkozás sincsen kellemetlen árnyoldalak nélkül. Inkább mást szeretnék kérdezni...

— Parancsoljon!

— Nem gondolja, hogy egy kicsit mégis csak sértő, hogy maga csak ilyen egyszerűen búcsúzik tőlem? A legkisebb meghatottság nélkül. Sőt direkt örül, amiért már kifizethetett?

Illés meglepetten nézett Märyre.

— Nem értem! — mondotta kissé ridegen.

— Furcsa, hogy erről én beszélek. De én sok mindenben más vagyok, mint a többi nő. Bátorabb, őszintébb. Meg merem például azt is mondani, hogy még senki társaságában sem éreztem magam olyan jól, mint a magáéban. Termetben, izlésben, gondolkozásban kitűnően egymáshoz illettünk. Pompásan tudtunk egymással társalogni...

— Ez igaz, de végre is...

— Óh, kérem, ne legyen ideges! Eszembe sem jut szemrehányást tenni, vagy éppen követelést támasztani. Csak éppen furcsának találom, hogy milyen ostoba tulajdonképpen az ember. Rögeszmék és babonák áldozata. Maga például fejébe vette, hogy ezt a kis gyároslányt veszi feleségül és erre megvakul, megsüketül, nem veszi észre, hogy mi ketten sokkal jobban kiegészítjük egymást...

— Bocsásson meg, de ez csakugyan különös...

— Tudom. Mondja, hogy izléstelen, mondja,

hogy szokatlan. Mindegy. Szavak. A lényeg és igazság azonban mégis csak az, amit mondtam. Mi jobban illenénk egymáshoz. És most Isten vele... Legyen boldog Lilikével...

Gonosz kis kacagást hallatott. Furcsát és felháborítót. Mintha valami titkot tudna, amiről nem akar bővebben nyilatkozni. Illés megzavarodva és felháborodva nézett utána.

De nem ért rá sokáig gondolkozni. A telefon szólt. Lili sürgette, hogy jöjjön, mert türelmetlenül várják.

III.

Illés napok alatt lendült a népszerűség legmagasabb ormaira. Olyan volt a textilszakma, mintha általános mozgósítást rendeltek el volna minden gyárban és műhelyben. A részvényesek fejüket kapkodva jajveszékelték. Mindenki tisztában volt azzal, hogy Illés találmánya a konkurrencia halálát jelenti. A Gergely-cég már kezd az újfajta szövőgépekre berendezkedni és ha az átalakított üzem megindul, akkor nem lehet velük versenyezni. A szakma vezetői mindennap ülést tartottak, amelyeken a fenyegető veszedelem elhárításának módján gondolkoztak. De erre egyelőre a legkisebb reményük sem lehetett. A kereskedelmi miniszter, akihez segítségért fordultak, sajnálkozva jelentette ki, hogy bár átérzi a veszedelem nagyságát, nincsen módjában megtiltani, hogy a Gergely-gyár ne állítsa üzembe az Illés-féle gépeket.

A találmány híre természetesen eljutott az ország határain túl is. Az angol és amerikai lapok éppen úgy foglalkoztak vele, akár a spanyol vagy délafrikai újságok. A posta naponta kilőszámra hozta a sürgönyöket, express leveleket, melyekben különböző érdeklődések futottak be. Milliók röpködtek a levegőben, szédületes lehetőségek kezdtek kibontakozni. Egy amerikai érdekeltség hatalmas összeget ajánlott fel az esetben, ha a találmányt egyáltalában nem hozzák forgalomba, hanem megsemmisítik. Az Illés-féle találmány világszenzációvá nőtt. A parlamentben interpellációra készült több képviselő. Ki akarták mutatni, hogy a textilárúk gyártásának olcsóvá tétele nemzeti veszedelem, mert rengeteg munkás vesztene kenyerét és a nyers fonal és gyapjúárú egy része az anyagmegtakarításnál fogva feleslegessé válna.

Illés már az életét sem érezte biztonságban. Noha azelőtt sohasem hordott fegyvert, most nem mert revolver nélkül az uccára lépni. A konkurrencia halálfejes névtelen fenyegető leveleket küldött, melyben a „halálra ítélt munkás-ság“ nevében figyelmeztették, hogy az életével játszik.

A viharos hangulatban, ebben a villámokkal telített atmoszférában Illés alig ért rá menyasszonyával foglalkozni. Lili el volt keseredve. Úgy érezte, hogy vőlegénye találmánya olyan vetélytárssá növi ki magát, amely a legnagyobb veszedelemmel fenyegeti boldogságát. Szinte dideregve, rémülten símult a férfihez, ha néha

mégis volt egy-egy erőszakosan kiszakított szabad órájuk.

— Úgy féltetek! — mondotta. — Rossz színben vagy, ideges lettél, néha arra gondolok, hogy sokkal jobb lett volna, ha egyáltalában nem találod ki az új szövőgépet...

— Neki köszönhetjük, hogy az enyém leszel. A találmányom nélkül most is csak a szürke kis osztálymérnök lennék...

— De túlságosan gyors és nagy volt az ugrás. Túlnő a mi méreteinken... Minden olyan félelmetes körülöttünk. Apára sem lehet ráismerni. Mintha állandó lázban remegne. Excellenciás és kegyelmes uraktól hemzseg az irodánk, autók torlódnak egymás hegyén-hátán. Szédítő vásár. És te egyre messzebb kerülsz tőlem... már alig látlak...

— Hiszen tudod, hogy csak téged imádlak!

— Ha időd volna erre, akkor talán... De hiszen a csókodnak is aktaszaga van. Ne neved ki. Azelőtt egészen másképpen öleltél magadhoz. Most máshol járnak a gondolataid. Nem haragszom rád, csak boldogtalan vagyok. Tudom, hogy ilyen földrengésben nem lehet turbékolni.

— El fog ez is múlni. Az első rohamok... Meg kell várni, amíg lezajlanak!

— Nem úgy fest ez, mintha hetekről lenne szó. Én inkább úgy érzem, hogy csak most kezdődik az igazi nagy felfordulás... Félek. Szeretnék megszökni veled. Nem kell ilyen tenger sok pénz. Halálos mérgek vannak beléretve...

— Majd ha beköltözünk a saját tündérpalo-

táukba és úgy fogsz élni, mint egy királykisasszony, másképpen fogsz gondolkozni...

— En szeretni szeretnék... Boldog lenni, mint a többi lány...

— Édes, naiv angyal vagy...

Már rohanva jött egy szolga és jelentette, hogy a mérnök urat Lord Hounther keresi, aki most érkezett Skótországból. Illés már csak a küszöbről visszafordulva tudott annyit mondani, hogy:... majd még beszélünk erről!

Lili le volt sújtva. Búskomoran, rossz előérzettől gyötörve járt. Az esküvő napjának kitűzésére gondolni sem lehetett. Illés képtelen lett volna akár csak egy heti nászútra is indulni. Minden forrt, izzott és minden perc új lehetőséget, meglepetést hozott.

Ekkor jelent meg Jack Morton New-Yorkból.

Jack Morton édes atyja volt Daisy Mortonnak, annak az aranyos, szőke kis amerikai lánynak, akivel Lili az elmúlt télen egy bécsi társaságban ismerkedett meg. A két lány szoros barátságot kötött és Lili Pestre hozta kis barátnőjét, aki hetekig vendégük volt. Sírva búcsúztak el egymástól és Lili megígérte, hogy előbb-utóbb visszaadja a látogatást New-Yorkban.

Jack Morton telefonon hívta fel Lilit és azt mondta, hogy feltétlenül egyedül és négyszemközt akar vele találkozni. Fontos oka van, hogy egyenlőre senkise vegyen tudomást Pesten való jelenlétéről.

Lili természetesen sietett a találkozóra.

Morton ötven év körüli, atléta termetű, kitű-

nően öltözött gentlemann volt, aki a legszélesebb mosolyával sietett Lili elé. Melegen rázogatta óriási tenyerében Lili kezét és elragadtatásának adott kifejezést, hogy végre megismerhette leánya legkedvesebb barátnőjét. Lili ugyan jól tudott angolul, de azért nagyon kellett vigyáznia, hogy megértse a sajtóságos amerikai hagsúlyozást és kifejezéseket.

Az udvariaskodás első percei után Morton arcáról eltűnt a mosoly és most már a hangja is egészen másképpen csengett. Az előkelő szálloda halljának legfélreesebb zúgába húzódtak és Morton heves krákogás után tért rá a beszélgetés lényegére.

— Miss Lili — mondotta — igazán csak a lányom könyörgésére határoztam el, hogy mielőtt bármilyen lépést is tennék abban a kellemetlen és kínos ügyben, amely miatt Európába jöttem, előbb magával beszélek.

— Miféle ügyről lehet szó? — kérdezte meghökkenve Lili.

— Ön, úgye bár, menyasszonya Mr. Illésnek?

— Igen...

— Tudom, hiszen megírta a lányomnak. És azt is tudom, hogy miféle kavarodás támadt az ön vőlegénye körül világszerte. Hiszen, amint bizonyára elmondta a lányom, én egyik vezető embere vagyok az észak-amerikai textil gyártásnak. Mr. Illés találmánya tehát engem a legnagyobb mértékben érdekel...

Lili arca elkomorult.

— A protekciómat akarja kérni Mr. Morton?

Sajnos, félek, hogy nem lehetek a segítségére. A vőlegényem imád engem, de a találmánya tilos terület, ahová nekem nem szabad belépnem. Ez az egyetlen és egyben legfájóbb pontja barátságunknak. Igazán boldogan állok, Mr. Morton bármiben a rendelkezésére, de ha erről van szó...

— Csakugyan a találmányról akarok beszélni. De szó sincsen semmiféle protekcióról... Ellenkezőleg, én szeretnék önnek a segítségére lenni.

— Nekem? Miben?

— Szeretném bizonyos súlyos kellemetlenségektől megóvni...

Lili nyugtalanul nézett Mr. Mortonra.

— Megrémít... igazán nem sejtem, hogy mire céloz?

— A vőlegényét nagy veszedelem fenyegeti, Miss Lili. Nem szívesen beszélek erről, de hát vannak kellemetlen kötelességek is. Ezért jöttem át New-Yorkból...

Lili mosolygott:

— Óh... igazán nagyon kedves! De a vőlegényem tisztában van azzal, hogy a konkurrencia semmitől sem riad vissza és orgyilkosokkal is megpróbálják láb alól eltenni. Géza nagyon óvatos. Állandóan revolvert hord és két magán-detektív kíséri... De egyébként is Európában élünk és itt Budapesten még sincsenek olyan emberrabló gangsterek, mint az óceán túlsó partján...

— Félek Miss Lili, hogy sokkal nagyobb bajról van szó...

Lili elsápadt.

— Kérem, Mr. Morton, ne kínozzon... Beszéljen végre világosan...

— Az ön vőlegénye, úgyse bár, két évig Manchesterben élt Angliában?

— Igen. Ott tanulta meg a szövészetet...

— A gyárban, ahol dolgozott, szoros barátságot kötött egy John Reeder nevű textilmérnökkel...

— Nem tudom. Sohasem beszélt róla.

— Gondoltam. Komoly oka volt rá. A véletlen úgy akarta, hogy ez a John Reeder később New-Yorkba került és az én vállalatomnál talált alkalmazást.

— Kérem Mr. Morton, mért beszél erről?

— Türelem kisasszony. Mindgyárt megérti a dolgok összefüggését. Ez a John Reeder igen tehetséges fiú volt. Éppen olyan zseniális, mint az ön vőlegénye. Többek között volt egy találmánya, amely forradalmat jelentett a textilgyártásban. Ha ezt a találmányt forgalomba hozták volna, megrendült volna az egész amerikai piac. Mi, amerikaiak ilyenkor nemsokat habozunk. John Reeder fantasztikus összeget kapott, hogy találmányát ne értékesítse gyakorlatilag. Reeder okos fiú volt. A pénzt átvette, a találmány tervrajzait pedig átadta a váltságdíjat fizető trösztnek, amely engem bízott meg azok őrizetével. Ezek a tervek, Miss Lili, hajszálnyira megegyeznek az ön vőlegényének találmányával...

— Nem... nem... ez lehetetlen! — dadogta Lili.

— Sajnos, ez így van.

— Akkor Reeder ellopta az egészet Illéstől!

— Ez nem valószínű. Illés jóval későbbben jelent meg találmányával a piacon, mint Reeder. Reeder találmánya korábbról kelt...

Lili sápadt arca vérvörös lett.

— Szóval ön azt akarja mondani, hogy a völegényem csaló. Hogy ellopta Reeder találmányát?

— Nyugalom, Miss Lili. Én semmit sem állítok. Egyszerűen megállapítom a száraz tényeket. Reeder és Illés urak együtt dolgoztak, Reeder sokat beszélt készülő találmányáról és azoknak rajzait állítása szerint be is mutatta Illésnek, akiben vakon bízott. Reeder a találmányát bemutatta New-Yorkban és egy esztendővel későbbben ugyanez a találmány, mint Illés úr sajátja felbukkan Európában is. Még szerencse, hogy Reeder találmányát annak idején titokban tartottuk, csak a gyapjútröszt néhány vezető embere tudott róla, különben a világbotrány máris kitört volna... Én hát azt ajánlom, hogy legyen résen és mentse meg völegényét, mielőtt a hullámok teljesen összeecsapnak a feje felett. Engem Amerikából azért küldtek át, hogy Mr. Illést leleplezzem. Ezt a kötelességemet végre is kell hajtanom. Önre való tekintettel csak annyit tehetek meg, hogy néhány napi haladékot adok. Ha ezalatt az idő alatt Illés önként visszavonul és — mondjuk — olyan nyilatkozatot tesz, hogy szabadalmát majd csak egy későbbi időpontban helyezi forgalomba és egyidejűleg közjegyző

előtt kijelenti, hogy állítólagos feltalálói jogairól örökre lemond, úgy talán el tudom simítani a dolgot súlyosabb kellemetlenségek nélkül is. Remélem, Miss Lili, hogy habozás nélkül eljár ebben az ügyben és mindent megtesz a békés kibontakozás érdekében... Figyelmeztetem, hogy ez a legtöbb, amit önre való tekintettel megtehetek. Ha Illés ezek után is makacskodna, úgy kénytelen lennék a rendőrséghez fordulni és intézkedni, hogy a bizonyítékok New-Yorkból haladéktalanul áttétessenek a budapesti rendőrséghez...

Dermedt csend támadt. Lili úgy érezte, hogy megszakad a szíve. Rémület és kétségbeesés fogtatta. Szörnyű volt ez a felfedezés. Erre nem számított. Illést a világ legkorrektebb emberének tartotta. És most kiderült, hogy elszánt tolvaj és csaló.

— Uram — mondotta az izgalomtól remegve — én mindabból, amit ön nekem elmondott, egy szót sem hiszek el. Nem tudom, miféle szörnyű összeesküvés, csapda áll a szavai mögött, de bizonyos vagyok abban, hogy a vőlegényem meg fogja majd tudni magát védeni...

Morton szivarra gyujtott. Már egyáltalában nem volt olyan barátságos, mint a találkozásuk percében.

— Kár, hogy ennyire elvakult, Miss Lili. De megértem felháborodását és elszörnyedését. Elvégre menyasszonya Illésnek és szereti. Ez sok mindent megmagyaráz és én nem követem önt a felháborodás és türelmetlenség terén. Várok hol-

napig. Holnap ugyanitt, ebben az órában találkozunk. Addig alkalma lesz vőlegényével beszélni és meg vagyok győződve, hogy akkor egészen más hangon fog velem diskurálni. Holnapra bizonyos amerikai levelek megérkezését is várom, amelyeket elutazásom után közvetlenül adtak repülőpóstára. Azokban már benne lesz bizonyítékaim egy része is... Majd módomban lesz megmutatni... Tehát: a viszontlátással

IV.

Ez volt a legizgalmasabb délután. Pokoli hőség volt, a hőmérő még délután négy órakor is huszonnyolc fokot mutatott. A nagy tanácssteremben zúgtak a szellőztető gépek, a méltóságos elnökök, akik az utolsó nagy csatát akarták megvívni Illéssel és Gergellyel, nem győzték törölgetni verejtékező homlokukat. Báró Tárnoky államtitkár is megjelent a kereskedelmi miniszter képviselőjében. A helyzet nagyon kritikus és kiélezett volt. A textilgyárosok képviselője új tervet ajánlott: tekintettel arra, hogy a Gergely és Illésgyár, bármennyire terjeszkedne is, amúgy sem tudja ellátni az ország textilárú szükségletét és nem is rendezkedhetik be minden anyag gyártására, létesüljön az érdekelt magyar vállalkozások között kartel az Illés-féle szabadalom kihasználására. A kartel elnöke Illés Géza lesz, aki mint elnök, az üzleti nyereségből eredő jövedelmén felül még külön évi egymillió pengő tiszte-

letdíjat kap a többi vállalatától. Ennek ellenében a szabadalom közkinccsé lesz és minden gyár berendezkedhet az újfajta eljárásra.

Tárnoky államtitkár felállt és hosszú beszédet tartott, amelyben arra utalt, hogy az egyetértés és megegyezés ezúttal az egész magyar ipar érdeke. Ha az Illés-féle gyártási mód alapján működik majd a hazai textilgyártás, úgy az egész európai piacon verhetetlen lesz. Hazafiúi kötelessége tehát a feltalálónak, hogy még, ha áldozatok árán is, ne zárkózzon el a kartelszerződéstől...

Illés jól tudta, hogy az államtitkár szavai mögött ki nem mondott fenyegetés is rejlik. Bizalmasan közölték vele, hogyha tovább is ellenáll és végsőkéig feszíti a húrt, úgy a kormánykörök egészen komolyan foglalkoznak azzal a tervvel, hogy szabadalmanak értékesítését, mint a közérdeket sértőt, nem engedélyezik.

Az államtitkár szavai után izgalmas csend támadt. Az urak pattanásig feszült idegekkel néztek Illésre és várták, hogy mit fog válaszolni. Milliós érdekeltségek sorsát kellett eldöntenie a következő pillanatban.

És ekkor egészen váratlan és meglepő dolog történt.

A tárgyaló terem ajtaja kinyílt és feldúltan, sápadtan Lili lépett be.

Óriási megdöbbenés és elképedés.

Gergely megrezzent. Rémület és felháborodás rohanta meg. Nem tudta megérteni, hogy mi csoda izléstelenség és vakmerőség ez? Tízezer...

kenyeréről, egy hatalmas iparág létéről volt szó és Lili egyszerűen beállt.

Illés éppen felállt, hogy válaszoljon. Már forrt, izzott benne a mondanivalók tömege, azt a bizonyos szónoki szünetet tartotta, amely még jobban felcsigázza a kíváncsiságot és amely már szinte elviselhetetlen feszültséget teremt.

És akkor egyszerre megpillantotta belépő menyasszonyát.

Valósággal elvesztette lélekjelenlétét. Nyomban tisztában volt azzal, hogy valami drámai fordulat történhetett. A vér kiszökött arcából. Teljesen lehetetlen helyzet volt. Nem tudta, hogy mit szóljon, mit kérdezzen. Ebben a túlfűtött hivatalos atmoszférában, melytől ezer mértföldnyire állt minden családi vonatkozás, amikor csak rideg számok, kemény követelések szállhattak szembe megrémült és halálos dühvel védekező férfiak ellenköveteléseivel, elképesztően hatott a fiatal lány megjelenése. A drámai pillanatot szinte csak egy hajsza választotta el attól, hogy az egész jelenet nevetésbe ne fulladjon. A rettegett feltaláló, akinek szavától élet-halál függött, a menyasszonyának ad találkozót az ülés-remben...

Lilin látszott, hogy minden erejét összeszedte, s csak így tudott a lábán állni. A nyelve kiszáradt, alig tudta eldadozni Illésnek azt a néhány rövid szót:

— Kérem... azonnal beszélnem kell magával!...

Minden összefolyt előtte. Senkit sem látott a

szobában ülők közül. Tisztában volt azzal, hogy rettenetes dolgot cselekszik...

Illés kínos zavarban, lelke mélyéig felindultan fordult a jelenlévőkhez:

— Engedelmet kérek..., az ülésnek néhány percre való felfüggesztését kell kérnem. Menyasszonyom valami nagyon fontos... halaszthatatlan dolgot akar tudomásomra hozni...

És helyét elhagyva, kisietett Lilivel, aki inkább holtnak lászott, mint élőnek. A teremben igen kínos, nyomott hangulat támadt. Az emberek tanácstalanul néztek egymásra. Ösztönszerűleg érezték, hogy ami történt, szoros összefüggésben lehet a kérdéssel, amelyről vitatkoztak. Kíváncsian néztek Gergelyre, aki fogait összeszorítva, homlokát törölgetve, tanácstalan rémületben ült a helyén. Nem merte elhagyni a szobát. Nem akarta az egybegyűlt előkelőségeket magukra hagyni.

Közben a szomszéd szobában Illés hevesen támadt Lilire:

— Micsoda dolog ez? Mért jöttél? Mit akarsz? Mi lehet az, ami miatt megzavarod a tanácskozást és nevetségessé teszel engem...

— Géza — mondotta Lili és a hangja úgy hangzott mint egy halálra ítélté, segítséget és részvélet esengőn — mondd, szeretsz engem?

A férfi elképedve és felháborodva nézett menyasszonyára.

— Megörültél? Bocsáss meg, de ez igazán képtelenség! Most kérdezed ezt?

— Igen... Rendkívüli dolgokról van szólni.

Azt akarom, hogy ha igazán szeretsz, akkor hozz értem áldozatot!

— Miféle áldozatot?

— Ne tárgyalj tovább. Ne foglalkozz tovább. A szabadalmaddal. Térj napirendre felette...

Illés olyan rémulten nézett Lillire, mintha csak ugyan attól félt volna, hogy a szerencsétlen lány megőrült.

— Hogy mondhatsz ilyent? — kérdezte elszörnyedve. — És ezért rontottál a tárgyaló terembe?

— Én nem akarom, hogy a szabadalmadról beszélj... Félek tőle. A boldogságunkat temeti el. Mit akarsz? Pénzt? Van nekünk úgyis elég. Amióta ez az átkozott ügy napirenden van, minden felborult. Nem törődsz velem, elhanyagolsz...

Illés türelmetlen, kétségbeesett mozdulatot tett.

— De szívem! Most beszélsz erről? Odabent harminc ember vár rám. Az egész ország lélegzetfajtván lesi, hogy mit fogok mondani. A kapu előtt riporterek tömege várja az eredményt... És te szerelemről beszélsz?

— A szerelem mindennél erősebb. Meg akarlak menteni Géza!

— Megmenteni? Engem? Mitől?

— Valami nagy szerencsétlenség fog történni! Kérlek... könyörgöm... ne tárgyaljatok. Halasszatok el...

— De hogy képzeled ezt? Mert ideges vagy és rémlátások gyötörnek?

A boldogtalan lány irtózatos pillanatokot élt át. Nem akarta megmondani Illésnek, hogy tud a csalásról. Nem akarta kivégezni azt az embert, akit még mindig szeretett. Aranyhidat akart hagyni, melyen még visszavonulhat szégyen nélkül.

— Ha szeretsz — ismételte majdnem eszelősen — ha csak egy kicsit is velem érzel, akkor ne menj vissza a tárgyalóterembe. Izend be, hogy rosszúl lettem. Vagy mondj akármit. És jelentsd be, hogy az egész dolog különben is tárgytalan... Nem akarsz tovább foglalkozni a szabadalmaddal...

— Félrebeszélst! Valami érthetetlen dolog történt veled. Mért nem beszélsz nyíltan?

— Féltékeny vagyok a munkádra. Jobban szereted a gépet, amelyet feltaláltál, mint engem...

— Gyerekes beszéd. Az ember nem dob ki milliókat!

— Ha rám hallgatsz... én lennék a világ legboldogabb asszonya. Ameddig élek úgy imádlak, ahogyan még férfit nem szerettek. Hát ez neked semmi? Ez nem érték?

— Ha szeretnél, nem kívánnád, hogy egy egész élet munkáját felrugjam. Ellenkezőleg, örülnöd kellene, hogy nagy lettem, irigyelnek, a kegyemet keresik! Büszkének kellene lenned rám. Nem lehetsz olyan kicsinyes, önző, gyerekes, hogy komolyan azt akard, hogy a szeszélyeidet teljesítsem. A tulajdon apád is ellened fordulna. A hatalmas áramlatot, amely megindult,

ezt a nagy égzengést, forradalmat amúgy sem lehet megállítani... Holnapra erkölcsi halott lennék. A szemembe nevetnének. És ezt te akarod, a menyasszonyom?

Annyi méltatlankodás, keserűség volt a szávaiban, hogy Liliben kétség támadt. Talán mégsem igaz, amit Morton mondott? De talán csak azért beszéi ennyi biztonsággal és fölény-nyel, mert nem tudja, hogy leleplezték...

— Kérlek — mondotta Lili lázasan, elkínzot-tan — legalább azt tedd meg: halaszd a vála-szodat holnapig. Mondd, hogy bizonyos dolgo-ka fontolóra kell vened...

— De hát mi értelme van ennek?

— Ne kérdezz magyarázatot...

Illés ideges mozdulatot tett.

— Elég volt ebből. Este, ha tetszik, rendelkezésemre állok... Most azonban feltétlenül vissza kell sietnem. Nem várakoztathatom az államtit-kárt és a többi előkelőséget... Bocsáss meg. Nem tudok veled tovább foglalkozni...

És mielőtt Lili bármit is szólhatott volna, el-rohant.

Lili dermedten nézett Illés után. Sírní, sikol-tani szeretett volna. De nem tudott meg sem moccanni.

Percekig tartott, amíg egy kissé magához tért. Akkor autóba vágta magát és a dunaparti szál-lodába sietett. A házitelefonon lehívatta Mortont.

— Mister Morton — mondotta remegve a fel-indulástól — az nem igaz, nem lehet igaz, amit ma délután nekem mondott!

— Megmondta vőlegényének, miről van szó!

— Nem... Méltatlannak találtam a vádat. Nem akartam megbántani vele. Gondolkoztam a dolgon. Lehetetlen...

Morton vállat vont

— Számítottam erre. Ön szerelmes, természetesen nem tud vőlegényéről rosszat elhinni. De a bizonyítékok előtt mégis csak kénytelen lesz fejet hajtani. Holnap délutánra kezem között lesznek az akták. Keressen fel. Meg fogom azokat mutatni!

Lili zúgó fejjel, halálos kétségbeeséssel távozott.

V.

A tárgyalás példátlan izgalommal és botrányval végződött.

Illés kijelentette, hogy a kartelvezérek részéről felajánlott együttműködési tervet nem fogadja el, mert az általuk felajánlott előnyök távolról sem állanak arányban azzal a haszonnal, amelyet szabadságának közkincesé tételével hajtana a kartelnek. Elvileg nem zárkózik el a megegyezéstől, de legalább kétszer annyit kér, mint amennyit kínálnak...

Majdnem tettlegességre került a sor. Az urak esapkodták az asztalokat.

— Zsarolás! — ordították! — Állami védelmet kérünk!

— Az állam nem lehet a kartelvezérek esen-
des társa és nem foszthatja meg egyetlen polgá-

rát sem attól a jogától, hogy szabad alkudozási tárgyalásokat folytasson! — harsogta Illés.

Hámor udvari tanácsos, a Textilüzemek elnöke, dühtől kivörösödve rázta öklét Gergely és Illés felé:

— Az urak erre még keservesen rá fognak fizetni!

— Az elnök úr fenyegetését a legerélyesebben visszautasítom! — válaszolta Illés. Engem nem lehet üres fenyegetésekkel megfélemlíteni!

Olyan zaj volt, hogy az ember tulajdon szavát sem értette. A jól nevelt méltóságos és excellenciás urak, akiknek szalónjában a város legkitűnőbbjei fordultak meg, most magukból kikelve ordítottak, verték az asztalt és megfélekeztek a jó modor legelemibb követelményeiről is.

Ebben a példátlanul izgalmas atmoszférában zárult az ülés. Az általános vélemény az volt, hogy a helyzet teljesen elmérgesedett. Senkisem ül le többé Illéssel tárgyalni. Jöjjön az élet-halál harc, az állami beavatkozás.

Illés úgy állt a viharban, mint egy szikla. Konokul, keményen, a fanatikusok dacos makacságával. De amikor már mindenki kivonult a teremből, akkor egyszerre összeomlott. Térdei remegtek a szörnyű idegfeszültségtől, aggodalmak rohanták meg, a végsőkéig el volt keseredve, dühös és ingerlékeny volt. És mindezek tetejébe Lili érthetetlen viselkedése. Mit akart a menyasszonya? Nem valószínű, hogy csak egyszerű féltékenységi roham. Fegyelmezett úrilány nem feledkezhet meg magáról annyira, hogy beront-

son az ülésterembe, ahol véresen komoly dolgokról tárgyalnak országos nevű emberek csak azért, mert eszébe jutott, hogy a vőlegénye őt az üzleti tárgyalások miatt elhanyagolja.

Most, hogy Illés nyugodtabban kezdett a dolgokról gondolkozni, belátta, hogy Lili viselkedésének sokkal mélyebben fekvő okai lehetnek. Természetesen fogalma sem volt arról, hogy ezek mik lehetnek?

Legjobb lenne azonnal beszélni vele, felelősségre vonni, kifaggatni az igazat.

De Illés képtelen volt erre. Még sokkal élénkebben remegett benne az elmúlt órák izgalma, semhogy bármilyen komoly beszélgetést kezdetett volna. Előbb feltétlenül meg kell nyugodnia.

Elhatározta, hogy sétálni megy.

Autójába ült és felvitette magát a Svábhegyre. Kiült a nagyszálloda terraszára. Ebben az órában még kevesen tartózkodtak ott. Néhány idősebb hölgy aludt, vagy ujságot olvasott. Illés élvezte a csendet, a nyugalom édességét.

Valaki halkán köszöntötte:

— Jó napot!

Märy volt. A fiatalasszony szebb, elegánsabb és kedvesebb volt, mint valaha.

Illés meglepetése a megdöbbenéssel volt határos. Olyan váratlanul bukkant fel Märy, hogy megrezzent.

— Ön itt? — kérdezte és a szeme kerekre nyílt a csodálkozástól.

— Még pedig nem véletlenül. Látja, őszinte

vagyok. Figyeltem magát. Tudtam, hogy idejött.

— És miért figyelt?

— Ostoba vagyok. Úgy látszik, még mindig tetszik nekem...

— Kérem, ne gúnyolódjon...

— Tudom, maga ma emberevő kedvében van. Olvastam a lapokban, hogy ma délután tartják az Illés—Gergely-féle gyárban a döntő ülést. Érdekelt, hogy mi fog történni. A gyárral szemközt van egy kis kávéház. Mondhatom, aljas kis helyiség. De arra jó volt, hogy az ablakából figyeljem, kik jönnek-mennek?

— Kémkedett?

— Kíváncsiskodtam. Izgultam magáért. Látam, amint a menyasszonya megérkezett. Nekünk, asszonyoknak igen jó szemünk van. Látam, hogy Lili szinte fehér volt az izgalomtól. Sokáig maradt bent. Amikor kijött, még jobban fel volt izgulva.

Szép kis dolgok történhetnek odabent! — gondoltam. Mindenesetre érdekes, hogy Lili és ön, még ilyen válságos percekben is ráérnek szerelmi dolgokról beszélni.

— Honnan veszi ezt?

Máry gúnyosan mosolygott.

— Maga, kedves barátom, mostanában túlságosan el volt foglalva a szabadalmi ügyével. Nem igen ért rá Lilikét figyelni. Nekem azonban annál több időm volt és nem tagadom: engem érdekelt az a lány, aki mellett maga engem nem akart észre venni.

— Mire céloz? Micsoda zavaros beszéd ez?

— Majd meglátja, hogy milyen szépen ki fog végül minden tisztulni. Szóval én csak vártam, hogy mi lesz még? Úgy háromnegyed óra múlva látom, hogy jönnek az urak. Olyanok voltak, mint az örültek. A botokkal hadonásztak, az öklüket rázták, összeverődtek, mint a birkák, nem is ültek fel a várakozó autókra, hanem hangosan vitatkozva, egymás mellé bujva, gyalog indultak el. No — gondoltam magamban — ezek sem értek el semmit! Csinos kis események. Először a menyasszony távozik feldultan, hosszú orral, azután a tanácskozássra sereglett urak... Végül maga támolygott ki holtfáradtan, szórákozottan. Valósággal beleesett a kocsijába. Igazán nyugodtan követhettem. A gondolatai annyira másfelé jártak, hogy azt hiszem, semmit a világon nem vett észre.

— Éppen ezért, mert látja, hogy mennyire fáradt és ideges vagyok, kérem, hogy ne beszéljen rejtvényekben. Tudni akarom, hogy miért kémkedett utánam és mire célzott az előbb, mikor Liliről beszélt?

— Sajnálom, hogy ennyire ingerült. Mért nem akar velem ismét olyan szépen, okosan beszélgetni, mint azelőtt? Remélem, nem én rám haragszik azért, amiért a menyasszonya nem szereti magát!

Illés haragosan kapta fel a fejét:

— Mi jogon mondja ezt?

— Bocsáson meg, én azt hittem... meg voltam győződve, hogy a menyasszonya ezt jelentette be magának ma délután!

— Kikérem magamnak, hogy a magán-ügyeimbe avatkozzon... És ha éppen tudni akarja, hát mindennek éppen az ellenkezője az igaz. A menyasszonyom jobban szeret, mint valaha és azért tett szemrehányást, mert úgy érezte, hogy elhanyagolom az üzleti ügyek kedvéért...

— Szóval, azt akarta, hogy ne foglalkozzon az üzlettel?

— Igen.

— Hm! Különös! És ezt maga nem találta gyanúsak?

Illés most már remegett az izgalomtól.

— Ne haragudjon, azért menekültem ide, mert szükségem van a magányra...

— Szóval azt akarja, hogy távozzam. Mindjárt megteszem ezt a szívességet. De látja én az udvariatlansága ellenére is szeretem magát és nem engedem, hogy nevetségessé tegyék.

— Kit tesz nevetségessé?

— A menyasszonya!

Illés halálsápadt lett. Riadtan nézett Märyre, aki e pillanatban kegyetlen, gúnyos fölénnnyel nézett rá. A bosszúálló asszony volt, aki fizet azért, amiért megsértették.

— Ez rágalom! — dadogta. — Ezt bizonyítania kell!

— Meg lesz ez is. Vegye tudomásul, hogy mi alatt maga üzletfeleivel tárgyal, Lili titokban találkozik az ön legnagyobb ellenségével.

— Kivel?

— Valami amerikai. Ma délután a Hungária

halljában találkoztak. És Lili onnan ment magához.

— Nem igaz!

Märy vállat vont.

— Ne kiabáljon. Figyelni kezdenek bennünket. Sokkal helyesebb lesz, ha mindenről személyesen győződik meg. Lili annak az úrnak megígérte, hogy holnap délután ismét felkeresi. Három órára adtak találkozót.

— Honnan tudja?

— Ez az én titkom. Talán én is ismerem azt az urat. Megismerkedtem vele. Érdekelt, hogy mit akart a maga menyasszonyától. De hiszen ez mindegy. Vagy igaz, amit mondok, vagy hazugság. Holnap délután kiderül...

— De mi értelme lehet mindennek? Mért tenné ezt Lili? — kérdezte elszörnyedve Illés.

— Ha nem férfiésszel gondolkozna, hanem nő eszével, könnyen megfejtethné. Hiszen az előbb maga mondta: Lili féltékeny a maga munkájára. Dühös és vérig meg van sértve, amiért az esküvőjük elmaradt és maga, most, hogy ilyen népszerű lett, elhanyagolja.

Senki ebben a pillanatban nem gyűlöli jobban a maga szabadalmát, mint a tulajdon menyasszonya...

Illésben világosság kezdett gyulladni.

— Szent Isten! — hördült fel és végigsimította homlokát.

Märy kegyetlen cinizmussal nézte:

— Remélem, most már meg van elégedve velem és hálás ezért a kis felvilágosításért? És

most kívánságához képest magára hagyom. Isten önnel, kedves mérnök úr!

Kesztyűs kezével könnyed búcsút intett és már el is tűnt. Finom parfümjének illata még néhány pillanatig körüllebegte Illést, azután egy kis szellő azt is elfújta.

VI.

Lili sohasem volt még kínosabb és tanácsalannabb helyzetben. Morton leleplezése elképesztette és kétségbeejtette. Borzasztó volt, hogy Illésről, akit a legbecsületesebb, legtökéletesebb férfinak tartott, aki a férfiideál volt a szemében, azt merte állítani valaki, hogy közönséges tolvaj, csaló! Morton egyetlen szavától függ és holnap már letartóztatja a rendőrség. Micsoda örömváltásbe fognak kitörni ellenfelei!...

Nem... ez lehetetlen!

De mégis, óvni kellene Illést, figyelmeztetni, hogy micsoda aljas aknamunka folyik ellene.

De éppen ehhez nem volt bátorsága. Hogy a szemébe mondja Illésnek ezeket a borzalmakat. Túlságosan szerette vőlegényét. Képtelen volt abba a megalázó helyzetbe hozni, hogy tőle, a menyasszonyától tudja meg azt, hogy leleplezték!

De mégsem maradhatott tétlen. Ezért határozta el, hogy felkeresi még a tanácskozáson és idejekorán megpróbálja rábírní arra, hogy ejtse el az egész ügyet. Azt gondolta, hogyha szerel-

mükkel érvel és erre hivatkozik, úgy hatni fog Illésre. De a délutáni események teljesen kiábrándították. Szédülve és boldogtalanul hagyta el az épületet, ahol a tanácskozás folyt. Illés cserben hagyta őt. Vak szenvedéllyel tért vissza a találmányhoz, az üzlethez, nem törődött a könyveivel, nem vette észre kétségbeesését.

Mindennek vége! Mi történhet? Holnap jön a nagy összeomlás, a katasztrófa...

Megtörténült a szalón egyik kerevetén. Érezte, hogy az események összecsaptak feje felett.

Ekkor váratlanul belépett Illés. Egész délután távol volt, senkisémet tudta, hogy merre van. Lili elkeseredve gondolt arra, hogy az ülésterem izgalmas jelenete után nem hozzá sietett, nem igyekezett nála megpihenni, megvigasztalni, amiért nem teljesítette a kérését...

Egyáltalában nem gondol rá. Nem szereti.

Annyira elkeseredett, hogy mikor Illés a szalónba lépett, egyszerre megtelt haraggal és méltatlankodással. Felugrott és olyan mozdulatot tett, mintha sértődötten ki akarna menni.

De Illés útját állta.

— Kérlek, maradj! ... Feltétlenül beszélnünk kell egymással.

— Nem ... semmi dolgunk nincsen egymással! — kiáltotta haragosan Lili. Szeme könnyel volt tele.

Illés türelmetlen mozdulatot tett.

— Hagyjuk az érzékenységet. Sokkal komolyabb perceket élek, semhogy ilyen gyerekes

vitákba bocsájtkozhatnék. Nem tudom, mi történt veled, de ma úgy viselkedtél, mintha nem a menyasszonyom, hanem az ellenségem lennél. Kis híja, hogy nevetségessé nem tettél...

— Ezt mondod nekem? — kiáltotta Lili felháborodva. — Szemrehányást teszel! Nekem? Szerencsén... ez a hála, amiért meg akartalak menteni...

— Engem? Mitől?

Lilinek már a nyelvén volt a szó:... tolvaj vagy, tudom, megmondták! — de erőt vett magán és csak ennyit mondott:

— Vigyázz a szavaidra, Géza! Én kíméletes vagyok hozzád, de nem mindenkitől várhatod ezt!

— Fenyvegetsz?

— Figyelmeztetlek! Vak vagy és éppen belém marsz, aki szeretlek!

— Ezt mered mondani? Hazudsz! Az ellenségem vagy!

Lili dermedten nézte az ordító, szikrázó szemű férfit.

— Úgy? — mondotta. — Hát ilyen hangon beszélsz velem! Úgy látszik, fejedbe szállt a dicsőség. Amikor még kis névtelen mérnök voltál, boldog voltál, ha titokban hozzád settenkedhetél... De most a nagy feltaláló vagy! Már nem érzed megtiszteltetésnek, ha szóba állok veled... Hát tudd meg: mindennel tisztában vagyok! Csaló, tolvaj vagy!

A férfi felhőrdült. Visszatántorodott, mint aki nem hisz a fülének.

— Megörültél? Ezt mered mondani?...

De Lili már nem bírt magával. Tombolt, toporzékolt.

— Hagyj... távozz... ne beszélj hozzám! Semmi közünk egymáshoz! Nem vagyok már a menyasszonyod!

Illés egy székre roskadt.

— Borzasztó! — mondotta és két kezébe tette fejét. Olyan őszinte kétségbeesés és fájdalom tükröződött arcáról, hogy Lili megdöbbsen.

— Minden ellenem esküszik! — jajdult fel Illés. — Hát mi történik itt tulajdonképpen?

Lili már megint az önkívületig fel volt izgatva.

— A leszámolás kezdődik! Nem lehet a végetekig folytatni a kétszínű játékot!

És kirohant a szobából, becsapva maga mögött az ajtót. Illés úgy maradt mozdulatlanul a helyén, mint akit fejbe vertek. Tulajdonképpen nem is értette, hogy mi történt. Percekig tartott, amíg egy kissé magához tért. Most már világosan látta, hogy Märy igazat mondott délután. Elárulták. A menyasszonya a legnagyobb ellensége. Milyen ostoba volt, hogy ehhez a lányhoz akarta csatolni az életét. Aki nem érti meg és éppen a legnagyobb válságban hagyta cserben, amikor legnagyobb szüksége van megértő barátra...

És egyszerre új, csábító színekben jelent meg előtte Märy. Mennyivel érettebb, megértőbb teremtés. Az az igazság, hogy Märy jobban szereti őt, mint Lili. Kiderült, hogy titokban állandóan érdeklődött az ügyei iránt és ő volt az

egyetlen, aki figyelmeztette, hogy Lili milyen kétszínű játékot folytat ellene...

A harag egyre izzóbbra hevítette képzeletét. Már kezdett mindent érteni. Lili hiúságból, sértett önérzetből akarja őt elpusztítani. Az bántja, hogy míg a vőlegénye a fellegekig emelkedett népszerűségben, vele senkisémm törődik; holott megszokta, hogy mindig csak vele foglalkozzanak és ő legyen a központ!

Csakugyan jobb, ha szakítanak!

Illés úgy érezte, hogy megfullad. Elsietett a palotából és az utcán az első nyilvános telefonról felhívta Máryt. Értesítette, hogy nyomban nála lesz. Fontos közölni valója van.

VII.

Hámor János öméltósága, a kartell elnöke, az ötödik pohár konyakot itta. Máskor egyáltalában nem nyult alkoholhoz és tulajdonképpen most sem tudta, hogy iszik. Gépiesen nyult a kis poharak után, melyeket Máry helyezett eléje.

— Értsük meg egymást, asszonyom — mondotta talán századszor. Láthatja, hogy a pénz egyáltalában nem játszik szerepet. De győznünk kell mindenáron...

— Remélem — válaszolta Máry — nem lehet panaszra oka. Minden a legkitünőbb mederben folyik. Holnap ilyenkor Illés világbotrány központjában áll és boldog lesz, ha néhány hó-

napra szanatóriumba vonulhat. Legalább is addig, amíg a vihar kissé elsímul... És a karter majd gondoskodik arról, hogy ez minél tovább tartson.

Hámor fel és alá járt a szobában.

— Maga ördögibb, mint a legravasabb diplomata! — mondotta Märynek. — Mondhatom, rengeteg nehéz csatát vívtam meg a tőzsdén, de a maga agyafurtsága túl tesz minden férfiúi leleményen. Ilyen pokoli tervet csak asszony találhatott ki...

Märy mosolygott.

— Köszönöm az elismerést. Tehát foglaljuk röviden össze az eseményeket. Illés ellen két fronton intéztünk támadást. Mindenekelőtt egyéni tisztességében kell megtámadnunk... Azt hiszem, kitűnő ötlet volt régi ismerősömet, Parker urat, mint Jack Mortont bemutatni Lilinek...

— De hát hogyan jutott ez eszébe?

— Istenem, eleget voltam együtt Illéssel, akinek kedvenc témája volt, hogy mindent elfecsegett menyasszonyáról. Természetesen azt is tudomásul kellett vennem, hogy Lili legkedvesebb barátnője Morton newyorki kisasszony. Gondoltam, remek hatása lenne, ha a legjobb barátnő papája érkezne meg Budapestre, mint leleplező. Parker az ilyen szerepekre nagyon alkalmas. Már sokszor dolgoztam vele különböző kényes ügyekben.

— De nem félt attól, hogy Lili könnyen felfedezi a csalást?

— Kizárt dolog. Alaposan át szoktam gon-

dolni terveimet. Gondoljon arra, hogy micsoda sláger volt John Reeder nevének belekeverése.

— Honnan vette ezt a nevet?

— A legjobb forrásból. Illés találkozásainak során természetesen magáról is elmondott egyet-mást. Nincs az az ember, aki ne szeretne magáról beszélni. Így elmesélte, hogy Angliában milyen nehéz esztendőket töltött és hogy egy John Reeder volt a szobatársa, akivel gyakran beszélt mostani találmányáról, amelynek ötlete akkor már kezdett kialakulni.

— De hiszen Illés nagyon jól tudja, hogy Reeder nem is ismerheti a találmányát, amely akkor még nem is volt készen!

Märy fölényesen legyintett.

— Ugyan kérem! Ez nem fontos. A botrányos hírt mindenesetre a nyilvánosság elé lehet teregetni. A hazug hír körül éppen akkora felzúdulás támadhat, mint a valódi körül és ezer mód van arra, hogy azt mesterségesen szítsuk. Reeder Amerikában él, hónapokig tart, amíg megszólásra bírhatják, különösen akkor, ha némi dollárkölcson ellenében megkérik, hogy ne siesen az ügy tisztázásával. Illés említette, hogy Reeder meglehetősen szegényen került ki New-yorkba. Bizonyára boldog lesz, ha néhány ezer dollárhoz jut. Az ilyen pénzek csodálatosan megváltoztatják az ember emlékezőtehetségét és lehet, hogy Reeder csakugyan úgy fog emlékezni, hogy a találmányon együtt dolgoztak és abból részt kér... Mindenesetre nagy segítségünkre van, hogy a találmány rajza a Szaba-

dalmi Hivatalban bárki által megtekinthető. Így azután módunkban volt idejekorán másolatokat készíteni és ezeket a régi, elsárgult papírokra vetett rajzokat úgy szerepeltethetjük — némi jelentéktelen változtatásokat könnyen végezhet rajtuk szakemberünk — mint az egykori angliai terveket...

— Óriási! — lelkesedett Hámor.

— Szóval — folytatta Märy — ha Lili holnap csakugyan felkeresi Parkert, illetve Jack Mortont, kitűnő barátunk már eléje tárhatja, mint döntő bizonyítékot ezeket a rajzokat.

— Brávó Märy — dörzsölte kezét Hámor — így kell elbánni az ilyen gazemberekkel, akik tönkre akarják tenni a mások existenciáját, akik halálos csapást mérnek egy virágzó iparra.

Märy megvető mozdulatot tett.

— Hagyjuk a hangzatos szónoklatot, méltóságos uram. Maga nem az ipart félti, hanem a saját zsebét. Előttem felesleges erkölcsi mázba burkolni az őszinte tényállást. Csak beszéljünk tovább is tárgyilagosan. Amint látja, az egyik fronton való támadásunk tökéletes. De nyugodtan állítom, hogy a másik éppen ilyen remek és hatásos. Ugyanakkor, mikor egyéni tisztessége ellen intézünk támadást, fel kell borítanunk az eljegyzését is. Illés szerelmes Lilibe. Ha ott is csatát veszít, úgy ez a kettős lelki rázkódtatás feltétlenül megzavarja, kizökkenti lelki egyensúlyából. A méreggel való beoltás már sikerült. Lili lelke mélyéig fel van dűlve, mert már hinni kezdi, hogy vőlegénye csakugyan csaló. Illésnek

viszont megsúgtam, hogy menyasszonya ellene harcolt és titokban találkozik legveszedelmesebb ellenfeleivel. Holnap délután három órakor lesz a drámai találkozás a szállodában. Már gondoskodtam arról, hogy egy kitűnő fényképész is jelen legyen, aki hatásos felvételeket fog készíteni. A reggeli lapok nagy cikkeken fognak megemlékezni a leleplezett világesalásról és a példátlan szerelmi botrányról. Olyan vihar lesz itt, hogy Illés úr egyelőre még csak gondolni sem foghat találmanya értékesítésére. Sőt valószínű, hogy egész életére megundorodik tőle...

— Ön a legkiválóbb agyú nő, akivel valaha találkoztam!

— Köszönöm az elismerését. De ez természetesen nem elég. Nekem kellő, írásos kötelezvény kell, hogy a fáradozásom jutalmaként kikötött százezer pengőt meg is kapom.

— Kérem... parancsoljon... kiállítom a csekket...

Märy gúnyosan mosolygott.

— Csak nem gondol ennyire naívnak? A csekket le is lehet tiltani. Azonkívül neken nemcsak anyagi, hanem erkölcsi garancia is kell.

— Hogy érti ezt? — kérdezte Hámor megütközve.

— Istenem... a dolog kitudódik... kiderül, hogy Illés összeesküvés áldozata lett. Akkor mi történik? Mindenki ellenem támad. Én leszek az egyetlen bűnbak. Hát ezt nem vállalom. A felelőségben együtt kell osztoznunk... Számomra igen megnyugtató lenne az a tudat, hogy hátam

megett olyan előkelőségek vannak, mint a kartel vezérei, akiknek a pénz mindenható hatalmával módjukban áll még a legnagyobb bajokat is diplomatikusan elsímítani...

— Csak nem hiszi, hogy cserben hagyjuk?

— Nem... de mindenesetre jobb, ha erről írásom is van. A tőke nem érzelmes. Könnyen megfélekedezik arról, akinek már nem veszi hasznát.

— Szóval, mit akar?

— Oh, csak néhány soros nyilatkozat az egész. Már meg is írtam, csak alá kell írnia.

És Märy Hámor elé tett egy papírlapot, melyre ez volt gépelve:

Thury Märy önagyságának

Budapesten.

Megbíztuk önt az Illés—Reeder-féle szabaddalmi lopás körülményeinek felderítésével. Ebbeli tevékenységéért fizetünk önnek kelettől számított két napon belül százezer pengőt.

Budapest, 1934 június 9.

*A textilkartel megbízásából
elnök.*

Hámor végifutott az íráson.

— Micsoda körmönfont, ravasz fogalmazvány! — mondotta elképedve. Úgy tünteti fel a dolgot, mintha a Reeder nevet mi találtuk volna ki és maga csak a mi megbízásunk és információnk alapján járt volna el. Azonkívül a kikötött összeg feltűnő nagysága és az a körülmény, hogy a megbízást a kartel összesége adja, bi-

zonyítja, hogy egyöntetű, tervszerű hajszáról van szó... Hát nem, kedves asszonyom, ezt nem írom alá!

Märy ridegen nézett Hámorra.

— Azt megteheti, de ez esetben két percen belül telefonon értesítem úgy Illést, mint Lilit és leleplezem az egész összeesküvést. Ne felejtse el, kedves méltóságos uram, hogy nemcsak én vagyok az önök kezében, hanem önök is az enyémben. Csak kölcsönös bizalom alapján intézhető el az ügy... Tessék határozni... nekem nem sürgős... én várhatok...

És újabb cigarettára gyujtva, hanyagul hátra-dőlt, mint aki jelzi, hogy neki csakugyan van bőven ideje.

Hámor sápadtan állt. Látszott rajta, hogy megfeszített erővel gondolkozik. Märy gúnyorkodott a kelepceben vergődő vezér kínjaiban.

— Ugyan mért van ennyire megijedve? — kérdezte gúnyosan. — Ha megkapom a százezer pengőt, önök visszakapják ezt a nyilatkozatot. Irja rá nyugodtan, hogy a százezer pengő ik az írás visszaszolgáltatása ellenében fizetendő ki. Nö, nem vagyok kedves?

Hámor szeme felragyogott. Csakugyan, milyen egyszerűen old meg mindent ez a nagy-szerű asszony.

— Rendben van — mormogta.

És a kezébe adott töltőtollal aláírta a nevét.

Ebben a pillanatban szólalt meg a telefon. Märy a legnagyobb izgalommal tette le beszélgetés után a hallgatót.

— Illés jelentkezett! — mondotta. — Úgy látszik, a dolog sokkal gyorsabban érik, mint gondoltam. E pillanatban a szerelmi fronton robbantak fel a bombák. Szegény fiú, hozzám akar jönni egy kis vigaszra.

— Illés idejön? — ugrott fel ijedt meglepetéssel Hámor.

— Igen. És éppen ezért jó lesz, ha sürgősen eltűnik!

Hámort nem kellett nagyon bízgatni. Fogta a kalapot és elviharzott.

VIII.

Illés annyira ki volt kelve magából, olyan sápadt és feldult volt, hogy Märy szinte megijedt, mikor megpillantotta.

— Oh — mondotta — mi történt magával? Csak nem vette annyira szívére, amit mondtam? Igazán sajnálom, hogy ennyire kihoztam a sodrából, de mint jó barátja mégsem hallgathattam el csupa tapintatból az igazat...

— Én beleőrülök! — mondotta Illés. — Minden összeesküdött ellenem. Nem akarok és nem tudok gondolkozni. Azért jöttem, mert beláttam, maga az egyetlen lény, akinek társaságában mindig jól éreztem magamat, aki fölényes, kedves és okos. Én ma éjszaka nem merek egyedül maradni. Inni akarok... mulatni... Kérem, jöjjön velem valahová...

— Öt perc múlva indulhatunk is! — mon-

dotta Märy. — De tulajdonképpen felesleges is elmennünk. Idenézzen! Csak el kell húznom ezt a kis függönyt és amint látja, maga előtt áll Budapest legtökéletesebben berendezett bárja.

— A maga lakásán bár van? — képedt el Illés.

— De kedves barátom, hol él maga? Látszik, hogy az utóbbi években kizárólag találmányának élt és nem igen járt társaságba. Tudhatná, hogy Pesten minden jobb szalónban van egy bárpult is. Én kénytelen vagyok mondén életet élni, sok barátnőm van, akik tanácsért keresnek fel és ezek a hölgyek mind szenvedélyesen imádják a koktailt. És persze gyakran adok estélyt is. A legelőkelőbb pesti családokban az én receptjeim szerint keverik az italokat. Különösen egy fanyar mandula- és narancskompozícióm van, amelynél jobbat még senki sem tudott alkotni. A télen ezzel nyertem meg a nagy koktailversenyt, melyet az Olimpia mulató rendezett és amelyen negyvenkét versenyző vett részt, csupa társaságbeli ismert hölgy. A második díjat egy nyolcadik gimnazista nyerte: Mérő Piri. Kiderült, hogy nyáron Biaritzban volt a szüleivel és ott egy néger mixertől vett titokban órákat...

Mialatt csevegett, már töltötte is a mélyvörös és sárga színű italokat az ezüst rázóba.

— Legyen nyugodt, tökéletes lesz a hangulat — nevetett kedvesen. — Kitűnő gramofonom van és raktáron tartom a legremekőbb tangókat. Tudja, koktailhoz csak tangót érdemes hallgatni...

Illés nem figyelt Märyre. Neki mindegy volt, hogy mit beszél. Csak nem akart egyedül lenni és el akart merülni valami tompa kábulatba. Szinte ijesztő mohósággal hajította fel egymásután az erős, tüzes italokat. A részegség első jelei kezdtek jelentkezni. Letörtségét túlzott élénkség váltotta fel. Az asztalt verte öklével:

— Majd én megmutatom, hogy engem nem lehet eltaposni! Előbb a kartel nyakát töröm ki. Azután az apósomat is kidobom az üzletből... Nem veszem el Lilit... Be akartak hálózni... Mindenkit tönkre teszek, aki az utamba akart állni... Maga az egyetlen, aki jó hozzám. Jó barátok leszünk, nem hagyjuk el egymást soha, ugy-e Märy?

— Örülök, hogy visszatért hozzám... Igyunk a barátságunkra!

És szinültig töltötte ismét Illés poharát. A férfi lassankint a részegség ama stádiumába jutott, amelyben az érzékenyülés könnyeit váltja ki az alkohol.

— Derék nő vagy, Märy — mondotta és minden átmenet nélkül tegezni kezdte a nőt. — Ktartottál mellettem és ezért nem hagylak el soha. Csókolj meg és mondd, hogy szeretsz. Érezni akarom, hogy valaki szeret!

— Bolond vagy! — nevetett Märy.

— Csókolj meg — kiáltotta most haragosan Illés. A részegek gyors hangulatváltozásában most már a dühöngés kezdődött.

Märy engedelmeskedett. Hozzáhajolt, meg-símogatta a férfi fejét és megcsókolta.

Ettől megint meghatódott.

— Te leszel a vagyonom örököse! — kiáltotta.
— Te nem a pénzemért szeretsz és leleplezted a hűtleneket... Erre iszunk!

Egymásután két poharat hajtott fel.

— A kartelt is megölöm! — ordította. — Csak két millióért engedem őket a gépeimmel dolgozni!

— Így szeretlek látni! — tüzelte még jobban Märy. — Most igazi férfi vagy. Világosan látod, hogy kik az ellenségeid és kik a barátaid!

Illés részegen nevetett.

— Azt akarom, hogy lássanak. Elmegyünk a Grillbe. Öltözz fel... Megisszuk a lokál minden pezsgőjét... Óriási murit csapunk. A pénz nem számít! Két milliót kapok a karteltől! Lili csak dühöngjön, hogy nekem nem kell... Itt fogok nálad lakni. Megtartjuk ezt a lakást... Feleségül veszek... Az éjszaka bemutatlak a társadalomnak! Märy a menyasszonyom! A textilkirálynő! Mit szólsz ehhez?

— Majd holnap, ha a menyasszonyod felmegy az amerikaihoz és tetten éred, akkor megmondhatod neki, hogy kicsodád vagyok neked!

— Megmondom! Mindent megmondok. Bemutatlak neki is: Märy, a menyasszonyom... No, gyere, menjünk!

— Azonnal jövök... Két perc alatt felkapkodom a ruhámat. Tudod, nagyon szép akarok lenni, ha már egy ilyen nagy ember oldala mellett látnak...

Szájon csókolta és kisetelt a szobából. Hallat-

szott, amint a fürdőszobában megengedi a csapot, szekrény ajtaja nyílt, ruhák suhogtak...

Tíz perc múlva félig felöltözve bedugta a fejét:

— Halló drágám, itt vagyok!

De senki sem válaszolt.

— Elaludt! — gondolta magában és csendesen belépett. Meglepetten hökkent vissza. A szoba üres volt, Illés eltűnt.

— Ostoba, részeg fickó! — mormogta Märy, — megszökött. Nem baj, holnap egészen bizonyos, hogy viszontlátom...

IX.

Lili egész éjszaka nem hűnyta le szemét. Túlságosan sima és derűs volt eddig az élete és most egyszerre minden átmenet nélkül potytyant a legnagyobb tragédia közepébe. Imádta Illést, akit a férfiak legtökéletesebbjének tartott és egyetlen nap alatt összeomlott a bálványkép...

És talán nem is az fájt legjobban, hogy csalt és más zsenijét lopta meg. Sokkal szörnyűbb volt a fölényes gúny, az idegesség és igazságtalanság, amellyel Lili szerelmes és segítő közeledését elhárította.

És mégis... nem tudja gyűlölni!

Még mindig azon törte a fejét, hogyan menthetné meg Illést?

Mindenekelőtt minden kétséget kizáróan meg kell győződnie Illés bűnösségéről. Ha Morton

eléje terjeszti a bizonyítékokat, úgy nincs többé mód a habozásra. Azonnal felkeresi Illést, mindent megmond neki és követelni fogja, hogy lépjen vissza, tűnjön el, utazzon el a világ egyik ismeretlen pontjára...

És mi lesz vele? Lili úgy érezte, hogy egyetlen éjszaka alatt esztendőket öregedett. Minden gondtalan jókedv örökre meghalt lelkében. Soha többé nem fog szeretni.

Sápadtan, idegileg teljesen kimerülve ébredt. De senki sem törődött vele. Olyan volt a ház, mintha minden fejtetőre állt volna. Lázas kapkodás mindenfelé. Illés még nem jelentkezett, holott máskor reggel kilenckor már a gyárba jött. Telefonáltak érte, keresték a lakásán, senki sem tudta megmondani, hogy mi történt vele? Gergely őrjöngött az idegességtől. A rendőrségre sietett és annak a gyanújának adott kifejezést, hogy a konkurrencia bérgyilkosokkal tette el a láb alól. Illés inasa csak annyit tudott, hogy gazdája előző este elment hazulról, sötét utcai ruha volt rajta és azóta nem tért vissza. Nagyon idegesnek, nyugtalannak látszott. Olyan szórakozott volt, hogy nem is hallotta a hozzá intézett kérdéseket. Azt sem mondta meg, hogy hová megy. Nem a saját autójára ült, hanem gyalog indult el. Lehet, hogy útközben takszit bérelt...

Gergely úgy ült az igazgatói szobában, mint aki süllyedő hajón ül és tudja, hogy már csak csoda mentheti meg. Minden megfoghatatlan és érthetetlen volt. A kártya sem jelentkezett ellenajánlással. Úgy látszik, hogy a megegyezés ügyét

teljesen zátonyra futottnak tekintik és nem tárgyalnak tovább... Lehet, hogy csakugyan megölték Illést.

Rettenetes órák voltak!

Délben egy órakor megszólalt Gergely telefonja.

Végre! Illés jelentkezett. Gergely felordított örömeiben.

— Ember — lihegte — volt szíved így meggyötörni? Már majdnem megőrültem a nyugtalanságtól. Mi történt veled?

— Ne haragudj... de azt akarom mondani, hogy én egyelőre egyáltalában nem is megyek a gyárba...

— Az Isten szerelméért... beszélj... mi bajod van?

— Most nem lehet. Talán holnap. Végleges elhatározásom előtt még tisztáznom kell bizonyos dolgokat...

Letette a kagylót. Gergely úgy maradt ülve a karosszékekben, mint a gutaütött.

Akkor lépett a szobába Lili. Az apa úgy nyúlt utána, mintha mentőkötelet dobtak volna feléje.

— Kérlek — mondotta — valami történt Gézával. Éppen most telefonált. Úgy beszélt, mint aki teljesen megzavarodott. Kérlek, keresd fel sürgősen. Talán te még tudsz rá hatni. Tudd meg, hogy mi a baja és próbáld észére téríteni...

— Engem nem túlságosan érdekel Illés úr! — válaszolta Lili.

Gergely akkorát ugrott, hogy felő volt, fejével üti át a szoba tetejét.

— Hát ez az! — kiáltotta. — Összevesztek és ezért fordul fel minden. És te látod, milyen kínban vagyok és hallgatsz. Nem világosítasz fel, hogy szerelmi idillt rendeztek, mialatt a gyárat, a jövőnket földrengés rázza. Ezért nem tudok az üzlettársammal tárgyalni... Megörültél? Mit csináltál megint? Már tegnap megérdemelted volna, hogy egy-két atyai nyaklevessel csavarjam helyre a fejedet, mikor a tárgyalóterembe rontottál. Hallatlan! Hát sohasem jön meg az eszed, te elkényztetett, buta kis liba? Most csicseregsz szerelemről, amikor minden kockán forog? Most zavarod meg a vőlegényedet? Kérj tőle bocsánatot... És ne ellenkezz! A legjobb apa vagyok a világon, de ha ostobaságodban tönkre akarsz mindent tenni, a szüleidet, a gyárat, a vőlegényedet, hát annyit mondok, akkor meg fogsz ismerni. Kidoblak... igenis... az utcára és ide többé be nem teheted a lábadat!

Gergely tombolt, az asztalt verte, lilásvörös lett a dühtől. Szentül meg volt győződve, hogy Lili borított fel mindent.

Lili látta, hogy apja szinte magán kívül van és kár lenne minden szó magyarázatért.

— Majd beszélek Illéssel! — mondotta és kiestett a szobából.

Ez a jelenet még jobban felizgatta és kétségbeejtette Lilit. Rémulten gondolt arra, hogy mit fog apja csinálni, ha néhány óra múlva megtudja a borzalmas valót. Hogy jövődöbeli veje és üzlettársa szélhámos és a találmány nem is az övé...

Gondterhelten sétált a Dunapart felé. A találkozó ideje ólomlassúsággal közeledett. Úgy keringett a szálloda körül, mint egy sebzett kis galamb. Végre! Pont háromkor belépett a hallba, Morton már várta és széles mosollyal sietett eléje.

— Oh... kedves Gergely kisasszony! Látja, ez okos, hogy eljött... Remélem, gondolkozott a dolog felett és ma már nem annyira ideges, mint tegnap!

— Én ezt nem élem túl, Morton úr! Az Istenre kérem, mondja azt, hogy amit tegnap mondott, nem igaz, vagy másképpen igaz...

— Sajnálom, alig néhány óra előtt kaptam meg az amerikai postát. Módjában lesz magának is minderről személyesen meggyőződni. Remélem, nem ért félre és nem magyarázza másra meghívásomat... de kérnem kell, hogy jöjjön fel a szobámba. Olyan fontos okiratokat és bizalmas leveleket kell megmutatnom, melyeket itt, nyilvános helyen nem tárhatok fel...

Lilinek már minden mindegy volt. Túl akart esni a szörnyű tetemrehíváson.

— Én most nem vagyok nő! — válaszolta. — Bíró vagyok. Lesz erőm ahhoz, hogy személyesen győződjem meg mindenről!

— Akkor parancsoljon! — invitálta Morton és udvariasan előre bocsátotta.

Lilinek még a szája is elfehéredett az izgalomtól, mikor Morton szobájába lépett. Az elegáns, tágas szállodai szoba asztalán lakattal lezárt kis bőrönd feküdt. Úgy látszik, Morton már

mindent előkészített, hogy a bizonyítási eljárást gyorsan lefolytathassák.

Szó nélkül a bőröndhöz lépett és felnyitotta a mellényzsebéből kihalászott kulccsal. Nagy borítékot vett ki, melyből rajzokat és leveleket rázott ki és odarakta őket Lili elé.

— Parancsoljon... Nézze meg a rajzokat. Láthatja hajszálnyira egyeznek az Illés-féle szabadalommal. A kép sarkában ott van a tervező neve: John Reeder és a dátum 1930. Tehát évekkel előbb kelt, mint Illéssé... Mi az, rosszúl lett? Egy kis pezsgőt talán?

Az átkozott fickó még erre is számított. Jeges vödörben hűtött pezsgő állt az asztal közelében. Tökéletes szinpadi rendezés volt.

Lili körül forgott a világ. Az ébren töltött éjszaka, az egész napi szörnyű izgalom és most ez a gyilkos leleplezés, a minden kétséget kizáró leleplezés. Az első pillanatban el akart rohanni. Maga sem tudta, hogy miért és hová. Csak azt érezte, hogy ez a hely maga a pokol. Arra gondolt, hogy az ajtó szerencsére nyitva van. Ehhez ragaszkodott, mikor Morton szobájába lépett és Morton ezt meg is értette... Egy lépést tett az ajtó felé, de ereje elhagyta és megtántorodott. Morton még idejében elkapta és gyengéden magához szorította. Mintha ugyanakkor valami kattanás hallatszott volna... De Lili ezen már nem tudott gondolkozni. Elájult.

Ebben a pillanatban az ajtó felpattant.

A küszöbön néhány férfi jelent meg.

— Ime, uraim — harsogta Morton — saját

szemükkel láthatják, hogy milyen hatással volt Gergely Lili kisasszonyra vőlegényének leleplezése. A bizonyítékokat önök is megtekinthetik és feljogosítom önöket, hogy a legnagyobb nyilvánosság elé vigyék Illés Géza példátlanul álló szélhámosságát...

— Vagy a tiédet, gazember! — dörgött egy hang és a küszöbön Illés Géza jelent meg. — Fel a kezekkel, Parker... mindent tudunk! Cinkosaid: Hámor Benő és Thury Märy már a rendőrségen vannak...

Parker lélektelenül nézett körül, levegő után kapkodott.

Illés gúnyosan nevetett.

— Nem a te embereid állnak itt, az ide rendelt újságírók, hanem detektivek!

— De hát hogyan... miképen lehetséges ez? — hűledezett a kelepcébe jutott ember.

Túlságosan mohók és fürgék voltatok! — nevetett Illés. — Egyszerre vonultattatok fel mindent ellenem. A menyasszonyomat, azután Märyt és kezdtem látni az összefüggést. Tegnap este felkerestem Märyt és részegséget tettetve, sikerült gyanuját elaltatnom... És mikor néhány percre kiment a szobájából, egy kis házkutatást tartottam... Volt időm felfeszíteni az íróasztal fiókját, melyben ezt a kis írást találtam... Az egyezés, melyet a kartelvezérrel kötött az én elpusztításomra! Zsebemben a zsákmánnyal faképnél is hagytam. Még éjjel szép titokban le tartóztattuk Märyt is és Hámort is. Most pedig rád került a sor, a cinkosokra, aki ezt a szegény,

drága kis lányt akartad félrevezetni és aki komisz, lelketlen módon néhány pengőért felakartad borítani a boldogságunkat...

Vad sikoly hallatszott.

Lili magához tért. A szerencsétlen lány nem értette, hogy mi történt. Csak azt látta, hogy detektívek özönlöttek el a szobát, akik Morton kezére bilincset raknak és Illés is ott van.

— Ne bántsák! — sikoltotta és Illés elé ugrott. A veszély pillanatában, az aléltság kábulatából ébredve csak az ösztöne működött, a valódi, gátlásoktól meg nem zavart igazi érzése. Azt hitte, hogy most Illést fogják megbilincselni és egyetlen gondolata volt: megmenteni a vőlegényét!

Forró csókot és meghatott könnyeket érzett az arcán. Illés szorította a karjába és olyan imádat-tal, hogy attól Lili szive egyszerre megtelt édes gyönyörűséggel, mondotta:

— Minden jóra fordult, Lilikém... újra boldogok lehetünk... széttörtem a gonosz varázst!

És sírva, kacagva csókolták egymást, mintha halálos veszedelemből tértek volna vissza a boldog feltámadásra!

*

Illés győzelme teljes volt. A kartel vezérei reszketve próbáltak mindenféle magyarázatba bocsájtkozni, felajánlották az Illés által követelt összeget is, de a mérnök nem tárgyalt többé velük.

Szabadalmát felajánlotta az államnak és cégük közüzemmé alakult át.

Az emberek milliói áldották, amiért a ruházatkodás gondja egyszerre megenyhült.

Több mint ötven százalékkal esett a textilgyártmányok ára.

Illés csak mosolygott, mikor a hálálkodó levelek tömegét olvasta.

Magához ölelte Lilit és azt mondta:

— Én már mindent elértem... A találmányom nem hozhatott nagyobb boldogságot, mint a házasságunkat! És ha kívánhatnék még valamit, úgy ez csak az lehet, hogy örökké hallgassam azt a boldog muzsikát, amely szivünk-
ből kacag és amelyet úgy hívnak, hogy szerelem!

VÉGE.

NÉMA KÜZDELEM

a címe következő regényünknek, írója

SZEREDI S. GUSZTÁV.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK célkitűzésének egyik legsikerültebb valóraváltása ez az írás. Lélegzetfojtóan izgalmas, elektromos levegőjű történet; hatalmak harca egy nagy eszme körül, férfiak harca életre-halálra, férfi és nő harca a szerelemért. A szenvedélyek, indulatok és érdekek lüktető iramú küzdelmét különös, bizzar és mégis hűsből-vérből alkotott figurák játsszák: örvénylő tempóban viszik a drámai csúcspont magaslatára, amelyen túl hősi jellemek kiengesztelő, nagyszerű kibontakozásával enyhül a végsőig feszült cselekmény feszítőereje. A népszerű fiatal író értékes, minden eddigit felülmúló érdekességgű írását a siker jogos reményében adjuk olvasóink kezébe.

202. számú keresztrejvény

1	2	3		4	5	6		7	8	↓
9			■	10			■	11		
12			■	13			■	14		
15			■	16			■	17		
18		■	19	■		■	20	■	21	
M	■	22		23		24		25	■	M
26										
Q	■	27			■	28			■	H
29					30					
O	■	31							■	L
32	33	■		■		■		■	34	
35		36	■	37		38	■	39		
40			■	41			■	42		
43			■	44			■	45		
↓										

202. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Idézet az Énekek Énekéből
9. Szemmel tapasztal
10. Egy férfinév, amely nem régiben sokat szerepelt
11. Lakat
12. Gyilkoló
13. Mars!
14. Üdvözlég
15. Lyuk
16. Német névelő tárgyesete
17. Táncmulatság
18. Ep
21. Rag, -ra párja
22. Elmerengés
26. «...tanunk.» A most elhunyt Szánthó Mihály tan-gódala
27. Angol ital
28. Sopronmegyei község
29. Jellemző kifejezőmód
31. Hangfogó
32. Nagy Károly monogramja
34. Képző
35. Gyömöszöl
37. Fohászkodás
39. Római szám: 149
40. Olivér
41. Rag, -ról párja
42. Ővé — franciául
43. Kémlelődik
44. Szláv helyeslés
45. Nem főléje

FÜGGŐLEGES:

1. Sulyosbító körülmény (A Bethlen-téri Szinpadon játszották)
2. Ráhág
3. A kisdíák réme
4. Áruba bocsát
5. Belesimpaszkodik a körmeivel
6. Csokoládémárka
7. Szabó teszi
8. Retsz
19. Alsókarban van
20. Egy elhunyt magyar pol-tikus nevéből képzett hely-ségnév
22. Hórihorgas
23. Híres vonóskvartett (fonetikusán)
24. Értékes lap egy kártya-fajtánál
25. Petőfi elbeszélő költe-ménye
30. Jól megmondja a vélemé-nyét
33. Gabonaféle
34. Növény, virág
36. Nem kellemes
37. Fennsik Perzsiában
38. Pálmafajta
39. Csupán

A 201. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. A túlélés kés hamar kicsorbul, 9. Zé, 10. Emeli, 11. K H, 12. Ika, 14. Ebi, 15. Ota, 16. Domb, 17. Érem, 18. Őzi, 19. Bur, 21. A la, 22. M O, 23. Tanév, 25. Er, 26. Aháj, 28. Mienk, 30. Ob, 31. To, 32. Delos, 35. Galac, 37. Sz, 38. Rávet, 40. L S, 41. Záp, 43. Rám, 44. Ámo, 45. Ölem, 46. Éter, 47. Ltr, 48. Tag, 50. Aib (Bia), 51. G. a., 52. Palóc, 54. Du.

Függőleges: 1. Az idő majd szolgál tanácsos, 2. Tékozol, 3. Lé, 4. Éme, 5. Lebrun, 6. Eli, 7. Si, 8. Éktelen, 13. Ami, 15. Óra, 19. Baj, 20. Réim, 23. Tábor, 24. Vitat, 27. Tol, 29. Bol, 33. Ezáltal, 34. Sár, 35. Gem, 36. Almeida, 39. Vád alá, 42. Pör, 44. Áta, 48. Tan, 49. Góc, 52. Pa, 53. Cc.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égely Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc.
Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

178. GOSZTONYI ÁDÁM: A magányos farkas.
179. GÖRÖG LÁSZLÓ: Szorul a hurok.
180. LELESZY BÉLA: A kis karibu.
181. NÓGRÁDY BÉLA: Bűnös vagyok.
182. ASZLÁNYI KÁROLY: A tolvajkirály.
183. FORRÓ PÁL: Péter két asszonya.
184. TERNAY ISTVÁN: Boldog vakáció.
185. REJTŐ JENŐ: Gyilkos?!
186. GOSZTONYI ÁDÁM: Conelly vakáció.
187. BÜKY GYÖRGY: A vadász.
188. SZEREDI S. GUSZTÁV: A retteget város.
189. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ember a hínárban.
190. LELESZY BÉLA: Hajsza a Deltengeren.
191. SZENTGYÖRGYI FERENC: Tisztító vihar.
192. NAGY KÁROLY: A bestia.
193. GÖRÖG LÁSZLÓ ÉS JUHÁSZ LAJOS: A rekordbetörő.
194. MAGYAR TIBOR: A hongkongi lilium.
195. BÜKY GYÖRGY: Ágyútűzben.
196. ÁKOS MIKLÓS: Váratlan fordulat.
197. LELESZY BÉLA: A torpedóember.
198. BÉKEFFI JÓZSEF: Jelige: «Szolid lány».
199. CSÖNDES GÉZA: Szakadék.
200. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az áruló bankjegy.
201. BÜKY GYÖRGY: A cigánylány.
202. FORRÓ PÁL: A szélhámos.

